

Náušnice

Honza Mareček se potil, v ústech měl sucho a chvěly se mu ruce, když nervózně vytukával číslo. Ještě když se ozval první vyzváněcí tón, byl v pokušení to celé zastavit. Co když dělá chybu? Rázný hlas však náhle přerušil jeho nerozhodnost. Namáhavě polkl.

„Policie? Mareček, dobrý den,...pohřešuju manželku. Cože? No, nevrátila se od svý matky, je nedostupná, a když sem volal její mámě, tak mi řekla, že u ní vůbec nebyla. Jak je to dlouho? Měla k ní jet jako každěj tejden v pátek rovnou z práce a v sobotu dopoledne se vrátit. Je neděle večer a... jo, tak já se stavim.“

Policajt, který mu po zazvonění otevřel dveře malé služebny policie ČR, vyhlížel klidně a docela sympaticky. Mareček vyhrkl:

„Před chvílí sem vám volal, manželka se nevrátila domů...“

Mladý poručík pokynul, ať jde dál.

„Pojďte, všechno hezky popořádku.“ Odvedl vyděšeného Marečka do kanceláře a ukázal na židli. Sám si sedl naproti k počítači.

„Tak povídejte,“ vyzval ho a pohodlně se opřel. Mareček se ošil, jako by najednou nevěděl, kde začít.

„Ano, ...tak manželka jezdí ke tchyni každěj pátek vodpoledne rovnou z práce a...“

„Autem?“

„Né, nemá řidičák. Autobusem. Matka bydlí 15 kiláků vodsad' v Želákovících. Nó a v sobotu dopoledne se vrací. Dřív se vracela eště v pátek posledním autobusem, ale asi tak půl roku už jezdí v sobotu.“

Poručík vzhlédl: „Proč?“

„Vona je tchyně poslední dobou špatná na nohy, tak aby pro ni stihla udělat víc práce.“

„Vy s ní nejezdíte?“ Mareček protáhl obličej.

„Já se s ní moc nemusím, ...jako s babou, že jo...“ pokrčil rameny a poručík se chápavě usmál, „A vona mě manželka ani nenutí. Myslím, že je ráda, že se necpu, aspoň mě nikdy nepozvala,“ dodal téměř ublíženě.

„Takže svoji tchyni nevidáte?“

„Ale jo, o svátcích, narozeninách a tak.“

„Dobře,“ poručík se rázně přisunul ke klávesnici počítače, „Ověřil jste tedy všechny možnosti, kde by mohla být? Nepohádali jste se?“ Mareček se na něj zahleděl skoro vyčítavě.

„Nepohádali. No..., volal sem matce, samozřejmě. Když mi řekla, že tam vůbec nebyla, připadal sem si akorát jak blbec. Nehledě na to, že sem ji určitě vyděsil.“

„Co kamarádky? Známí? Máte děti?“ Poručík se musel usmát Marečkovu zmatenému pohledu. „Klid, zatím není třeba se nějak znepokojoovat.“

„Jo, volal sem Janě, s tou kamarádí skoro vod základky. Neví o ní. A její šéf mi řek, že normálně mluvila vo tom, že jede za mámou.“

„Kde pracuje?“ zeptal se poručík ve chvíli, kdy se Mareček nadechoval.

„V klenotnictví na náměstí. Už asi 10 let.“

„A děti?“ Mareček byl ale tím přerušením poněkud vyhozen z konceptu a zíral na poručíka nechápavě.

„Máte děti?“

„Ne, nemáme.“ Řekl to s patrnou lítostí v hlase a poručík si toho všiml. Teď to však nehodlal rozebírat.

„Tak to sepíšeme. Jestli je to tak, jak říkáte, pohřešuje se déle než 48 hodin.“ Začal něco vytukávat na klávesnici. Náhle se plácl do čela. „Ptám se vás, komu všemu jste volal a... předpokládám ale, že jste v první řadě určitě volal jí?“

Mareček pobouřeně zakroutil hlavou. „Jasně, nejmíň desetkrát. Ale má nedostupný číslo.“

„Fajn, dáme se do toho, máte její fotku?“ Mareček si sáhl do náprsní kapsy a z peněženky přímo s nábožnou úctou vytáhl barevnou fotografii velmi hezké, na první pohled udržované a sympatické blondýnky okolo čtyřicítky. Podal ji poručíkovi a toho při letmém pohledu na fotku okamžitě napadlo aspoň sto možností, kde by mohla Helena Marečková být a s kým.

„A co mam říct tchyni?“ staral se Mareček, „Musel sem si vypnout vyzvánění, protože už mi třikrát volala zpátky...“

Poručík zdvihl obočí a stiskl rty. Tuhle potíží mu věru nezáviděl. Upřímně se domníval, že se jedná o nějaký zálet paní Marečkové za zdmi jejich maloměsta, kde každý ví o každém všechno. Pohled na manžela, který ze všeho nejvíc připomínal bezradného vesnického strejdu, mu to potvrdil. Ale od toho tu nesedí.

„Nezbývá, než si vymyslet nějaké přijatelné vysvětlení, aby se uklidnila. Řekněte třeba, že jí náhle onemocněla kamarádka, ona musela narychlo odjet a nestihla vás informovat nebo něco podobného.“

Mareček pokrčil rameny a jeho nešťastný obličej napovídal, že by nejradši tuhle ošemetnou věc přenechal někomu jinému.

„Šéfe, co to hlášení Jana Marečka?“ Poručík Novotný střídal nadřízeného kapitána Šnajdra a zmizení Heleny Marečkové bylo první, co ho ve dveřích služebny napadlo. Šnajdr se podrbal ve vlasech a vzdychl. Než stihl promluvit, zapískala konvice s vodou na kávu.

„Dáš si taky?“ Ani nečekal na odpověď a nasypal voňavou směs ještě do jednoho šálku. Oba zalil vroucí vodou a donesl ke stolu. Ztěžka se posadil.

„Rozhodil sem to, ale moc si od toho neslibuju. Je fakt, že už je nezvěstná skoro tři dny, ale pořád mi připadá nejpravděpodobnější, že je s nákým chlapem. Podle tý fotky...“

„A tos neviděl jeho,“ dodal se smíchem poručík a zamíchal turka. „Vidlák jak vyšitej, zatímco ji bych před dvaceti lety klidně tipoval na modelku. Tvrdil mi, že se nepohádali, ale to není k nevěře nutný, že jo.“

Kapitán přikývl. „Taky to mohla bejt lepší šlapka, pak měla nějaký zatmění nebo výčitky svědomí a vzala si prvního slušného blba, kterýho potkala. A teď jí najednou došlo, že na nudu je ještě brzy. Sháněl sem u ČSAD toho řidiče, kterej v pátek odpoledne jezdil na týhle trase. Dispečer mi řek, že má volno, ale dal mi jeho telefon. Bude lepší, když se u něj s fotkou zastavím.“ Oběma rukama uchopil šálek a malými doušky upíjel horkou kávu.

„A jinak?“ zeptal se poručík, když zazvonil telefon. Šnajdr se po něm natáhl.

„Sice už mám padla, ale sem blíž.“ Zvedl sluchátko a ohlásil se. Pak už jen pozorně poslouchal. „Dobrý, jedu tam.“ Prásknul sluchátkem a otočil se k překvapenému poručíkovi. „To byl Konečný ze Želákovic, pravděpodobně ji našli.“

„No sláva,“ oddychnul si procítěně poručík. „Teď dá starostlivému manželkovi co proto za tu ostudu. A proč tam jedeš?“ Šnajdr rychle dopil, zvedl se, odnesl prázdný šálek zpátky ke konvici a na mladšího kolegu upřel zkoumavý pohled. Poručík vyvalil oči a plácnul se do čela. „To snad ne... nebo?“ Šnajdr kývl.

„Nějaký dva kluci jezdili na kole na tý starý okresce mezi Želákovicema a Melovem. Je to trasa autobusu od nás, ale moc aut tam nejezdí. Všimli si něčeho divně barevnýho za nějakým křovím, jak je ten pás lesa. Zastavili a šli se podívat. Pak zavolali mobilem 158 a Konečný tam poslal hlídku. Ta potvrdila nález mrtvoly ženy, takže Konečný s krajskýma mordýřema a patologem už tam teď okupujou místo činu.“

„Nemam tam ject já, šéfe? Máte po pracovní době.“

Šnajdr to chápal. Kdy se na malém městě podaří asistovat u vraždy? V první řadě ještě neměl potvrzeno, že jde opravdu o vraždu, ale zcela jistě věděl, že to bude on, kdo bude krajskou mordpartou požádán o spolupráci.

„Však na tebe taky dojde synku,“ odvětil přátelsky a zabouchl za sebou dveře.

„Zdravím, je to ona?“ Kapitán Šnajdr přistoupil ke skupince, kterou tvořili dva operativci z oddělení vražd, praporčík Konečný, dva strážníci z hlídky, fotograf a soudní lékař. Ten právě v podřepu a gumových rukavicích ohledával tělo štíhlé blondýnky ležící na břiše mezi klestím, kapradím a trávou. Vedle ní ležela nápadná červená kabelka, už na první pohled velmi drahá. V okruhu několika desítek metrů pátrali a opatrně našlapovali další důležití účastníci policejního vyšetřování závažného trestného činu. Major Šedivec přisvědčil. Se Šnajdrem se znali dlouhá léta. Oba to měli do důchodu „za pár“ a kapitán nepochyboval, že major je vděčný za rajón, který si vrah ke svému činu vybral. Vlastně ještě neví, jestli je to..

„Podle dokladů nalezených v kabelce ...Helena Marečková, bytem Prokopova 25..“

„Jo, to sedí,“ nenechal Šnajdr majora dopovědět. „Doktore?“ Patolog se zvedl a protáhl se v zádech.

„Je mrtvá přibližně tři dny. Dvě bodné rány nožem s úzkou čepelí do zátylku. Smrt by způsobila hned ta první, druhá už byla zřejmě pro sichr. Po těle žádné stopy zápasu, modřiny, odřeniny, nic. Nehty čisté, žádné oděrky nebo kůže za nimi. Ani známky po sexuálním násilí nebo dokonce znásilnění. Víc po pitvě, hoši.“ Zaklapl kufřík a měl se k odchodu.

Major se obrátil ke Šnajdrovi a svému kolegovi z vražd.

„Takže si to shrneme. Mrtvá Helena Marečková byla zavražděna dvěma bodnými ranami do zátylku s největší pravděpodobností v pátek odpoledne a na místo nálezu byla nějak dopravena. Svědčí pro to absence stop po zápase v okolí mrtvoly, stejně tak na ní

není patrné, že by se útočníkovi bránila. Na místě nálezu a jeho okolí nejsou žádné stopy dokazující, že by se tu odehrála vražda. Čin - opět pravděpodobně - neměl loupežný motiv, protože na místě nálezu se nachází nejen módní kabelka značné ceny, ale v ní všechny doklady poškozené a peněženka s hotovostí 2000 korun a platebními kartami. Stejně tak lze vyloučit sexuální motiv vraždy. Tak, pánové, ...a teď mi řekněte, proč je sakra mrtvá?" První zareagoval kapitán Šnajdr.

„Můžu se do té kabelky mrknout?“ Major přikývl a jeho mladší kolega se příčinlivě shýbnul a podal ji kapitánovi. Soudní lékař se vložil do jejich rozjímání.

„Nevím, jestli si tu chcete udělat piknik nebo meditovat ještě dvě hodiny, ale já si na tu krásku činím nezadatelné právo posledního milence. Dovolíte?“ Muži automaticky ustoupili, aby udělali místo zřízencům s nosítky a černým pytle.

Šnajdr si pečlivě prohlížel značkovou kabelku nejprve zvenku a pak ji otevřel. Major ho sledoval a jak kapitán postupně vytahoval předměty, o kterých už byla řeč, řekl: „Říkal jsem ti, že je tam všechno. Kdyby to byla loupežná vražda, už jen ta kabelka má slušnou cenu a to nemluvím o tom ostatním. Kapitán se dál zaujatě prohraboval obsahem. Nacházel běžné ženské věci jako zrcátko, malou igelitku, malý skládací deštník, balíček kapesníků, mobil... Když vyndal poslední jmenovaný, podíval se na šedivce. „Jo, ten prokutáme,“ přikývl major. Když kapitán pustil telefon zpět do kabelky, ozvalo se sotva znatelné cinknutí. Zarazil se a zašátral na dně kabelky. Jeho prsty se dotkly kousku chladného hladkého kovu.

„No vida,“ poznamenal major, když Šnajdr otevřel dlaň, „Tak to nám uniklo.“ Všichni upřeli zrak na podlouhlou masivní náušnici z bílého kovu uprostřed s rudým kamenem. „Druhá tam není?“ dodal major a Šnajdr ponořil znovu ruku do kabelky. Po chvíli zakroutil hlavou a prohlédl si nalezenou náušnici zblízka.

„To asi nebude bižuterie,“ podotkl a potěžkal ji. Major mu podal malý sáček.

„Třeba má druhou v opravě.“ Kapitán s tím nesouhlasil.

„Těžko, pracovala v klenotnictví.“ Major pokrčil rameny.

„To se nevylučuje, ale snad nám k tomu něco řekne její manžel. Mimochodem, jak se rozdělíme?“ Šedivec přešel pohledem Šnajdra a druhého podstatně mladšího operativce Doubka, u kterého mu neunikl dychtivý pohled. Kapitán se tvářil neutrálně, i když směr majorova myšlení odhadl předem. „Takže Tome, ty se vrať s klukama a pak jeď do Želákovic za paní matkou, adresu ti cinknu od Marečka ...a my Petře, to máme jasný.“ Šnajdr se usmál, jak ho automaticky major adaptoval do případu vraždy. „A... Tome, bylo by dobrý stihnout ještě to klenotnictví, kde pracovala.“

„Jasně, šéfe,“ Tom s telefonem u ucha se hrnul k autům, kam už nasedali technici s fotografem.

„Hoši, vemte si ten její mobil, ať neztrácíme čas.“ Jeden z techniků se vrátil a vzal si od majora telefon Heleny Marečkové. Oba muži se zamyšleně courali ke Šnajdrovu autu.

„Zvoní mi to zatím hodně blízko rodiny, konkrétně u jednoho člověka,“ podotkl major zamyšleně a nasoukal se vedle Šnajdra, „Anebo vedla dvojí život, o kterém Mareček nic nevěděl. Říkáš ušlápnutej buran? Ti někdy překvapí nejvíc,“ rozumoval, zatímco se kapitán plynule zařadil do nikterak rušného provozu na silnici směrem do okresního města.

„Obě varianty mi připadaj nosný,“ souhlasil Šnajdr, „Mareček ze sebe omezenýho hodnýho strejdu může jenom dělat, o životě své ženy mimo jejich kuchyň dobře ví a pohár jeho

trpělivosti není bezednej, nebo to hodnej a hloupej taťka fakt je, netuší nic a pak se můžeme modlit, aby nám někdo z jejího okolí poskytl nějakou slušnou indicii.“

„Hele,“ navázal major, „Oba víme, že vražda pěkný ženský na opuštěným místě v lese, která nebyla znásilněná, okradená a která se útočníkovi vůbec nebránila, navíc na místě, kudy jezdila roky za svojí mámou, svědčí o chladný pomstě někoho, koho dobře znala a věřila mu. Takovýho máme zatím jen jednoho.“ Šnajdr přikývl.

„Jdeme na něj. Sem zvědavej na jeho první reakci, až uvidí tu kabelku.“

Nadporučík Doubek seděl proti staré ženě v malé kuchyni venkovského stavení a bylo mu všelijak. Do oddělení vražd nastoupil nedávno a ve sdělování těch nejhorších zpráv měl dnes premiéru. Dokonce se divil, že mu to major hodil na krk bez velkého přemýšlení. Jeho počáteční dychtivost však rychle mizela tváří v tvář šoku matky ze smrti jediného dítěte. Nakonec - dělá jen svoji práci a musí se snažit, aby dostál referencím, které s ním na vraždy přišly. Odkášlal si, aby prolomil to tísnivé ticho.

„Paní Karasová,“ začal a stará paní k němu kupodivu ihned zvedla oči, „Vaše dcera za vámi jezdila každý pátek úplně pravidelně a ve stejnou dobu? Nevynechala třeba někdy?“ Žena se vysmrkala a pohlédla mu zpříma do očí. Okamžitě zaznamenal jejich tvrdý lesk.

„Však mi měla co vracet,“ vybuchla najednou a nadporučík téměř nadskočil. Než stačil zareagovat, paní Karasová pokračovala. „Dřív, když jsem ještě mohla líp na nohy, tak někdy jenom zavolala, ale přijela vždycky, když jsem ji nutně potřebovala.“

„A jak dlouho už jste na tom s těma nohama špatně, paní Karasová?“

„No..., určitě dobrýho půl roku, tak nějak.“

„Takže minimálně šest měsíců tu byla vaše dcera Helena každý týden?“ Stará žena přitakala.

„Jo, vždycky od pátku odpoledne do soboty dopoledne, to odjížděla.“ Znovu popotáhla a vyndala z kapsy kapesník. Hlučně se vysmrkala.

„Její manžel s ní nejezdil?“

„Ještě to tak,“ odfrkla, „Stačí, že ho musím snášet o svátcích a když mám narozeniny. To by mu neodpustila, aby sem nezajel. Ale možná, že jí dělalo radost, jak se škvaří, kdo ví? No, to teď skončí.“

„Copak, nemáte se rádi?“ Doubkovi zajiskřily oči v jistotě, že se přece jen z ní něco vyklube.

„Blbec to je,“ řekla procítěně. „Nevím, co se jí tenkrát hnulo v hlavě, že si musela vzít zrovna jeho.“ Nadporučík si poposedl.

„Říkala jste, že vám měla co vracet. Souvisí to nějak s jejím manželstvím nebo třeba předchozím životem?“ Teď se na něj podívala skoro zle.

„Heleďte, nebyla to zrovna ideální dcera, ale byla moje a milovala jsem ji. Za mlada jí bylo dost a byla jsem to já, kdo jí pomáhal z průšvihů. Pak mě bůhvíproč vyměnila za toho tupce a...“

„Jaké bylo jejich manželství? Rozuměli si?“ Paní Karasová zakoulela očima, bylo znát, že je v ráži.

„Jaký asi mohl být svazek dvou lidí, kteří se k sobě absolutně nehodili?“ rozohnila se, „Jeden velel, druhý poslouchal. Zkuste hádat, kdo byl kým,“ dodala a nadporučík cítil v jejím hlase hluboký despekt. Pochyboval, že k dceři. Přemýšlel o další otázce,

aby dostal konečně nějakou konkrétní odpověď. Žena mu nevědomky vyšla vstříc. „Člověk by řekl, že využije svého exteriéru a po všech malérech si najde slušného, chytrého a zaopatřeného chlapa, který se o ni nejen postará, ale bude si ho moct vážít...“

„Pan Mareček není slušný člověk?“ Opět si ho stroze přeměřila, asi proto, že jí skočil do řeči.

„Jo, ale jenom slušný, ty ostatní vlastnosti mu jaksi chybí. Kromě toho je bačkora, která se nezmůže na vlastní názor.“ Najednou pochopila, kam Doubkova otázka směřuje. „Jestli si myslíte, že ji zabil on, tak jste vedle.“

„Zatím si nemyslíme nic, paní Karasová. Ještě jednu otázku a nechám vás...“

„Truchlit?“ Zase ten zvláštní lesk v očích, jako by se mu vysmívala. Skoro se Marečkovi nedivil, že se jí bojí.

„Když tu byla vaše dcera, trávila čas jenom s vámi nebo chodila i někam pryč?“

„Ale jo, má tu kamarádku ještě z dětství, která se tady zabeđnila. Vždycky večer, když už jsem seděla vykoupaná u televize, za ní zašla na drby.“

„Pravidelně? Myslím každý pátek večer?“ Stará paní se zamyslela.

„No, nejdřív tak jednou za dva tři týdny, ale toho posledního půl roku tam chodila pokaždé a vracela se, když už jsem dávno spala.“ Nadporučík se chopil zápisníku.

„Budete tak hodná a řeknete mi, jak se jmenuje a kde bydlí?“

„Tak, co máme?“ Major Šedivec opsal pohledem půlkruh svých spolupracovníků, přičemž nejdéle se zastavil u nadporučíka Doubka. Šnajdr byl na poradě s nimi, na majorovu

zvláštní žádost byl převelen na dobu, než se případ vraždy Heleny Marečkové vyřeší. Právě posledně zmíněné způsobilo, že nemohl v noci spát, protože neměli prakticky nic, co by stálo za řeč. Zatím.

Jan Mareček se skoro složil, když za ním předchozího dne dorazili a major po hodně dlouhé době viděl chlapa brečet. Podezření ho to ovšem nezbavilo, na to byli oba s kapitánem moc zkušený. Mezi vzlyky se dušoval, že mezi nimi bylo všechno v pořádku, nepohádali se a na dobu její vraždy má alibi. Opravoval kamarádovi auto. Když mu kapitán ukázal náušnici, kterou našel v červené kabelce zavražděné, Mareček se sice rozklepal, ale rozhodně popřel, že by ji kdy viděl.

„Takže to není náušnice vaší ženy?“ zeptal se. Mareček prudce zakroutil hlavou.

„Ne, v životě sem ji neviděl.“ Kdyby měli kriminalisté ve chvíli, kdy se pokoušeli z něj dostat cokoli, co by pomohlo pátrání, hlášení od Doubka, věděli by, že Marečkovi navzdory patnáctiletému manželství zůstaly zřejmě některé skutečnosti z předchozího života jeho ženy utajeny.

Řidič autobusu, který měl v pátek službu, řekl, že Marečkovou zná, ale rozhodně s ním ten den do Želákovic nejela. Sám se divil proč a pomyslel si, jestli třeba neonemocněla. Jinak potvrdil, že s ním jezdila každý pátek odpoledne. Nakonec přidal i na co se ho neptali.

„Víte, byla to fakt pěkná ženská. Ale ...věděl sem, že jezdí za matkou do... no takový prdele světa, že jo. A vona vám byla dycky vyšňořená jak na módní přehlídku.“ Spiklenecky koukal na oba muže, co oni na to. „To bylo divný, ne?“ Major přisvědčil, ale k jeho velkému zklamání to nekomentoval.

Pozitivním bodem v temnotě pátrání byl fakt, že majitel klenotnictví, kde byla Helena zaměstnána, bezpečně náušnici poznal a v současnosti má zavřeno, protože provádí inventuru.

„Tome,“ vybídl major nadporučíka, který se jen třásl, aby dostal slovo. Otevřel zápisník a postavil se. Major se usmál, protože rozhodně nenutil své lidi, aby při hlášeních stáli, ale rád mu dopřál ten sladký doušek důležitosti. Tom si odkašlal.

„Z výpovědi paní Karasové - matky zavražděné - vyplývá, že Helena Marečková měla - řekněme - veselé mládí, než si vzala Marečka. Neřekla mi sice nic konkrétního, což jsem pochopil, ale tvrdila, že jí dcera tou péčí - cituji - měla co vracet. Že ji tahala z průšvihů a pak se objevil Mareček a ona ji vyměnila za něj. Stará paní doteď nechápe, proč si ho její dcera vzala, považuje ho za - opět cituju - blbce, tupce a bačkoru bez vlastního názoru. Tvrdí, že v jejich manželství Helena velela a on ji poslouchal. Karasová jím pohrdá a o jeho návštěvy nestála.“ Nadporučík se rozhlédl a s uspokojením zaznamenal, že všechny páry očí ho sledují a se zájmem poslouchají. „Můj názor je, že stará paní svou dceru - jako jediný dítě - milovala, dokonce mi to řekla, ale také jí zřejmě měla spoustu věcí za zlé a něco jí pravděpodobně doteď neodpustila. Počkal bych chvíli a pak bych se z ní pokusil vytáhnout podrobnosti o těch Heleniných eskapádách a hlavně jejich následcích. Rezolutně odmítá, že by Mareček mohl svoji ženu zabít.“

„To nám pomohla,“ konstatoval major, protože jiného kandidáta Heleniny vraždy dosud neměl. Tom však ihned navázal s vědomím, že to opravdu zajímavé teprve přijde.

„Marečková ale netrávila s mámou celý večery. Má kamarádku z dětství, která tam pořád bydlí a Karasová mi řekla, že k ní chodila - a teď poslouchejte - nejdřív tak jednou

za dva tři týdny, ale posledních půl roku každý pátek večer a vracela se, když matka už dávno spala.“

„Byls tam, předpokládám.“ Nadporučík přisvědčil.

„Jmenuje se Simona Hejlová a z násilný smrti svý kamarádky je možná víc zdrcená než máma. Potvrdila, že Helena k ní fakt chodila každý pátek večer, ale právě ten poslední půlrok jí jen potvrzovala alibi.“

„A helemese, Helenka asi nebyla divoká jen v mládí,“ poznamenal Šedivec, „Pokračuj.“ Kapitán Šnajdr se usmál, protože se mu začínala potvrzovat teorie, která ho napadla už při prvním pohledu na fotku Marečkové.

„Řekla mi, že ji o to Helena asi před pěti měsíci požádala jako dlouholetou kamarádku.“

„Kam chodila, za kým?“

„No právě. Hejlová říká, že než jí slíbila, že ji bude krýt, chtěla vědět, s kým Marečková ten čas tráví – kdyby něco. Heleně prý bylo jasné, že se jí musí svěřit, když po ní chce takovouhle službu, ale Hejlová má pocit, že jí neřekla úplnou pravdu. Ve stráni za vesnicí má už dlouho výstavní chatu nějaký pražský kumštýř. Je mu prý tak šedesát a výš a je hodně zazobaný. Heleně prý jednou ujel autobus a náhodou si stopla zrovna jeho, když tam jel. Slovo dalo slovo a on ji pozval na kafe s tím, že přijedou ještě nějakí přátelé. Simona Hejlová tvrdí, že Helena byla vždycky „do světa“ a s Marečkem se musela strašně nudit. Stejně jako paní Karasová nechápe, proč si ho Helena vzala.“

„Možná to nechápe ani Mareček sám,“ vložil se do toho major, „A jediný člověk, který na to zná odpověď, už nám to neřekne. Pověděla ti něco blíž k tomu Heleninu veselému mládí?“ Nadporučík se zarděl.

„No..., mě spíš jako aktuální zaujal ten frajer z chaty, šéfe, byl bych za ním zajel, ale Hejlová říkala, že přijede až dneska. Prý to má za ty roky načtený.“

„A v čem si myslí, že jí Helena lhala?“

„Myslí si, že si spíš něco začala s nějakým jeho známým, než přímo s tím Příbylem – tak se ten umělec jmenuje.“

„Z jakýho důvodu?“ dorážel major, „Není dost atraktivní nebo bohatej? Byl pro ni starej nebo naopak ona pro něho? Má žárlivou ženu?“ Nadporučík pokrčil rameny a zatvářil se nešťastně.

„Neřekla nic určitýho, jen že prý má ten pocit. Dokonce se Heleny zeptala přímo a ona jí odpověděla asi tohle: Neměj starost, jsem už velká holka a vím, co dělám. Tohle ti nezapomenu a máš to u mě.“

„V tom případě se nám okruh podezřelých rozšiřuje asi tak na sto lidí. Dejme tomu, že byla pryč čtyři, pět hodin každéj pátek. Víte, co se dá za tu dobu stihnout? Kde je psáno, že tvrdla – ať už s kýmkoliv – na tý chatě pokaždý a celou dobu?“ Nadporučík si rychle vzal slovo, aby nepromeškal příležitost dovést do konce slibně se vyvíjející směr vyšetřování.

„Rád bych za ním dneska zajel, za tím Příbylem.“ Major chvílku uvažoval, ale pak souhlasil s jedinou výhradou.

„Dobře, ale kapitán Šnajdr pojede s tebou. Vyptávat se budeš ty a on tě bude doplňovat.“ Neunikl mu Tomův zklamaný pohled, který se však mžikem rozjasnil. Došlo mu, že se může leccos přiučit, aniž by ztratil svoji příležitost. Ozvalo se rázné zaklepání na dveře a dovnitř vtrhnul jeden z techniků. Položil před majora mobil Heleny Marečkové.

„Bylo to jednoduchý. Nebyl vypnutej, ale vybitej. Vůbec nic není smazaný, je plnej zamilovaných textovek. Chvílema sem měl pocit, že mám v ruce telefon šestnáctiletý puberťačky. Dopisovala si s nějakým Pavlíkem a on ji oslovoval broučku.“ Technik se uchechtнул. „Prověřil sem všechny čísla za posledního půlroku. Nic mimořádného, úplně běžný hovory.“

„Jemu volala taky nebo jen psala?“ zeptal se major.

„Asi jen pětkrát za celou dobu, za to zpráv je tam takových pětset.“

„Dobrý, díky,“ řekl Šedivec zamyšleně a pokynul technikovi, že může odejít. „Brouček sem, brouček tam, to ještě neznamená, že ji nebodnul on. Ta chata, to bude hadí hnízdo. Až vyslechnete toho Příbyla,“ obrátil se k Doubkovi a Šnajdrovi, „Stavte se ještě jednou jak u Karasový, tak u tý její kamarádky. Z jedný nebo druhý musíte dostat nějaký podrobnosti – bezpodmínečně! Já si zajdu pokecat zhurta s Marečkem. Ověřím si, jestli je fakticky takovej vůl, jak se prezentuje. Oni i tyhle typy na sobě nenechávají dříví štípat věčně.“

„Ale pánové..., čemu proboha já – veskrze slušný člověk – vděčím za návštěvu kriminálky?“ Elegantní šedesátník ustoupil stranou v otevřených dveřích z tmavého masivu a pozval oba muže dál.

Bylo očividné, že mu návštěva není zas tak proti srsti, rád si povídá a ještě raději se poslouchá. Nad násilnou smrtí Heleny Marečkové se zdál být téměř v šoku.

„Taková krásná a sofistikovaná dáma,“ řekl procítěně, „A tak strašný osud..., domníváte se snad, že jsem ji zabil já?“ dodal tázavě a hned si chtěl sám odpovědět.

„Chodil jste s ní přece?“ zaútočil Doubek rovnou, protože mu styl obstarožního kumštýře lezl krkem a nechtěl ztrácet čas zbytečnými řečmi, „Podle našich informací jste se minimálně znali, ale...“ Přibyl se rozesmál.

„A to mě předurčuje k vraždě? Notabene krásné a oproti mně mladé ženy, proti které jsem nic neměl a ani ona mi nemohla nikterak ublížit. To nemyslíte vážně, pánové!“

Než se Doubek nebo Šnajdr vzpamatovali, rychle pokračoval: „Jen proto, že vražda je závažný trestný čin a zaslouží potrestání, vám čistě mezi námi prozradím, že já jsem tu dámu pouze jedinkrát svezl a pozval na kávu mezi své přátele. Chápete? To bylo vskutku všechno, co mezi námi bylo. Její ošklivé smrti je mi skutečně líto, ale...“

„Jaké přátele?“ ozval s stroze kapitán, protože ani jemu nebyl Přibyl sympatický. „Velmi nám pomůžete, když vyjmenujete všechny lidi, kteří tu na tom večírku byli...“

„Máme ověřeno, že se tu musela potkat s někým, s kým se pak pravidelně a hlavně tajně scházela,“ nadporučík nechtěl zůstat pozadu, „Takže - když jste to nebyl vy? Chápejte, nejde o nevěru, my vyšetřujeme vraždu.“

„Hm,hm.“ Kumštýř si zamyšleně třel bradu, patrně na něj Doubkova poslední věta učinila dojem. „Dopředu rozhodně odmítám, že by mohl mít na její smrti nějaký podíl, ale když tvrdíte, že vám to pomůže...“ Šnajdrovi už také došla trpělivost.

„Naléhavost našeho počínání jsme vám snad vysvětlili dostatečně pane Příbyle, takže – kdo? Jeho jméno a pokud možno vztah k zavražděné. Pomůžu vám. Křestní jméno je..“

„Pavel, Pavel Rybka. Můj... můj synovec. Sice adoptovaný syn mého bratra, ale..“

„Kolik mu je let?“ Příbyl vzdychl.

„No právě, pětadvacet. Je to tak trochu můj chráněnc, víte. Adoptovali si ho rovnou z porodnice, no... a můj bratr je sice velmi hodný a poctivý člověk, to ano, ale ...no prostě po finanční stránce..“

„On si v tomhle věku nevydělává vlastní peníze?“ podivil se Doubek. Na Příbylovi byla náhle vidět nechuť pootvírat dveře jak do své rodiny, tak podnikání. Kapitán to pochopil.

„Pane Příbyl, my nejsme hospodářská kriminálka, kterou zajímá, kde jste na tohle vzal.“ Opsal rukou interiér luxusní chaty, „Vaše informace použijeme čistě pro účel našeho vyšetřování.“

„Dobře, maluju obrazy, sochám, ale také se zabývám starožitnostmi...“ Těmi hlavně, pomyslel si Šnajdr. „Trošku jsem ho zasvětil do obchodu, shání je pro mě, dělá mi akvizitéra, učím ho restaurátorské práce, všechno legálně, pánové..“

„O tom nepochybujeme,“ podotkl nadporučík, „Takže tenhle Pavel Rybka se zamiloval do Heleny Marečkové nebo ona do něj a..“

„A scházeli se tady. O víkendu tu bývám jen zcela výjimečně, takže – i když jsem s tím vztahem nesouhlasil, protože nemá perspektivu, že – půjčoval jsem jim to tu na ty pátky večer, no..“ Zvedl oči a provinile zíral na oba muže, „Ale žádné podrobnosti

jejich lásky neznám a znát nechci, tady bylo vždycky všechno v pořádku, Pavel přede mnou o ní téměř nehovořil a že by ji za..."

„Děkujeme, pane Příbyle. Teď prosím jeho adresu a váš tip, kde ho v nejbližších hodinách najdeme.“ Tón hlasu kapitána Šnajdra nepřipouštěl odpor.

„Proč jste nám neřekl hned, že o nevěře vaší ženy víte, pane Marečku?!“ Hlas majora Šedivce zněl našťavaně, že skoro křičel. Ne, že by si byl svou věcí až tak jistý, ale chtěl Marečka vyprovokovat a dostat z něj co nejvíc. Hodiny uplynulé od vraždy jeho ženy nebezpečně ubíhaly a kde nic tu nic. Zanedlouho měli dorazit kolegové s Pavlem Rybkou a do té doby chtěl mít jasno, zda Mareček může či nemůže být vrahem vlastní ženy. Výhrůžně se nad nešťastným Marečkem tyčil ve své výšce 185 centimetrů a doufal, že ho dostatečně zastrašil. Uvažoval správně.

„Nevěděl jsem to!“ Mareček šermoval rukama a nechlapsky popotahoval. „Vážně jsem nic nevěděl...až, no..."

„No?“ opáčil major. Nepomůžete si, když budete zapírat, tak mi koukejte říct pravdu! Uráželo vás to? Žárlil jste na ni? Jsem taky chlap, dokážu leccos pochopit.“ Poslední větu už řekl mírně, aby to nepřehnal.

„To odpoledne, no... vezl jsem ji k mamě já..." Major se chytil za hlavu.

„Proč jste nám to neřekl rovnou, proboha?“

„Protože, ...protože sem měl strach, že mě budete podezřívát. Já sem ji neza..."

„A to vás nenapadlo, že později to bude horší? Že určitě dřív nebo později odhalíme vaši lež? Copak vám nezáleží na tom, kdo to udělal?“

Mareček byl palbou otázek zmaten a kroutil se na židli, jako by ho pálila. Major ho poplácal po rameni. „Tak povídejte. A pěkně od začátku. Věděl jste o tom vztahu nebo ne?“

„Nevěděl. Řekla mi to až v tom autě.“

„Tvrdil jste, že jste se nepohádali. A to vám na jejím chování poslední dobou nepřipadalo nic divné?“

„Ale jo, připadalo. Jenže..., já se netroufal zeptat. Víte, já... já sem byl rád, že se mnou je, i když, no... i když nemáme děti a vona je ... teda byla jiná než já. Zajímalo ji kdeco a já furt seděl doma. No, ze začátku mě třeba i někam pozvala, ale pak pozdějc, ...byl sem rád, že se vždycky vrátí domů.“

Major mlčky vstřebával upřímnou zповěď zlomeného muže a napadlo ho, že celé jeho manželství s Helenou musel být očistec, i kdyby zpočátku sekala latinu z vděčnosti, že je zabezpečená a v klidu po rušném mládí.

„Povězte mi, jak to v ten pátek probíhalo.“ Pohodlně se opřel a počkal, až se Mareček vysmrká. Mimoděk mu padl pohled na poznámku, že klenotník Bureš přišel při inventuře na manko osmdesát tisíc korun. Když mu popsali náušnici nalezenou v kabelce mrtvé, potvrdil, že je součástí velmi drahé kolekce šperků z bílého zlata a ani sama Marečková, ani nikdo jiný je pro ni nekupoval. O to víc se major těšil, až ve dveřích uvidí Pavla Rybku. Něco mu napovídalo, že přihořívá.

„Přilítla domů jako vždycky něco po třetí. Věci s sebou měla už připravený od večera...“

„Jaké věci? Našli jsme u ní jen tu červenou kabelku,“ major si v duchu nadával, že nikoho z nich nenapadlo, že si Marečková nevezde k matce ani kartáček na zuby. Ale třeba ho tam měla a s ním i noční košili.

„No ty, co si vozila. Obvyklý serepetičky.“ Tak přece.

„Vzala si je i tentokrát?“

„Jo, ale pak zůstaly v tom autě.“

„Aha, povídejte, už vás nebudu přerušovat.“ Mareček vzdychl.

„Jak sem vám říkal, opravoval sem kamarádovi to auto a potřeboval sem ho projet. Tak sem jí nabídl, když tam tak lítala a převlíkala se, že ji odvezu. Vona se na mě tak útrpně podívala, jako by jí to nebylo moc recht, ale pak že jako jó. A že prej mi stejně musí něco říct. No, a když sme jeli, tak začala, že má milence, je to mladej a výkonnej kluk a co jako na to říkam.“ Odmlčel se a přemáhal dojetí.

„A vy? Co jste jí na to řekl?“ Major si v duchu povzdychl, že se jí ani nediví. Větší onuci, než která právě před ním seděla, dávno neviděl.

„Naštval sem se, ale to vona asi chtěla. Já většinou mluvím potichu, ale začal sem na ni řvát, že mi to mohla říct hned a ne ze mě dělat bůhvíjak dlouho blbce.“

„Tak dál,“ pobídl ho major v naději, že třeba přece jen byl tím vrahem on.

„Vona se mi smála do ksichtu a provokovala, až sem jí řek, že ji z toho auta vyhodím.“

„Kde to přesně bylo?“ Mareček se podrbl za uchem.

„No..., tam jak začíná ten les. Řekla mi, že klidně vystoupí, protože stačí zavolat a von - jako ten mladej pro ni hned přijede.“

„A co jste udělal?“ Majorovi se nechtělo věřit, že by to bylo tak snadné.

„Řek sem jí, že je pěkná mrcha a vona mně, že sem chudák a trapnej břídil.“

„A jel jste dál?“

„Ne, zastavil sem a vona vystoupila. V tom chvatu tam zapoměla tu tašku s věcmi. Já – jak sem byl nasra... naštvanej, tak jsem na ni zapomněl taky a dal Jardovi auto i s ní. Večer mi ji přines, můžete se ho zeptat.“ Mareček nešťastně vzhlédl. „Tentokrát to přehnala, víte. Myslela si, že snesu všechno.“

„Takže jste vystoupil s ní a bodl ji dvakrát do zátylku...“

„Čím asi?!“ zapištěl Mareček. „Dyť sem vo ničem dopředu nevěděl, né? Myslíte, že s sebou vozim v cizim autě zabijáckej nůž pro všechny případy? Ani s nim neumim zacházet ...a ji, to bych nikdy nedokázal.“ Přikryl si ústa oběma dlaněmi a z očí mu tekly slzy. Major nevěřícně zakroutil hlavou.

„Vy jste ji tam prostě nechal a odjel?“

„Jo,“ přisvědčil Mareček přidušeně. „Přesně tak to bylo.“ Major skutečně neměl jediný důvod pochybovat, že tak to opravdu bylo. Tahle srágora třesoucí se na židli by nebyla schopná ji ani proplesknout. On ji snad vážně miloval, i když po něm šlapala a jednala s ním jako s lokajem. Major si vzpomněl, jak jeho babička říkávala, že někteří lidé se jako lokajové už rodí. Tenkrát to jako dítě nechápal. Dnes by dodal, že se s nimi podle toho jedná.

„Běžte domů, člověče,“ skoro zašeptal a díval se při tom z okna.

„To je snad zakázaný píchat vdaný paničky?“ Mladík sedící mezi Šnajdrem, Doubkem a Šedivcem neztrácel nic ze svého sebevědomí, ani když se dozvěděl, že je podezřelý z vraždy. „Byla do mě blázen, tak proč bych toho nevyužil, ne?“

„Využíval jste ji i jinak, vidíte?“ konstatoval Šnajdr. Pavel Rybka se po něm povýšeně ohlédl.

„Jo? A jak tedy?“ Šnajdr otevřel desky s fotografiemi šperků, které Bureš při inventuře postrádal. Naštěstí měl všechno dražší zboží barevně vyfocené i s popisem. Ochotně kriminalistům poskytl kopie.

„Třeba takhle?“ Položil před Rybku desky a začal obracet jednu velkou fotografii za druhou. Mladík sice trochu zbledl, ale neztratil glanc.

„Šperky no. Takhle z první vody asi dost drahý. A co já s tím?“

„Paní Marečková je pro vás kradla v klenotnictví, kde pracovala...“

„Ste se zbláznili nebo co? Co bych s nima dělal?“ Major přešel k mladíkovi a posadil se k němu na stůl.

„Koukněte Pavle, máte před sebou celý život. My víme, že vám volala z místa, kde byla zavražděná.“ Major viděl, jak Pavel před tím roste a brunátní. Telefon Marečkové navíc vůbec neprokázal, že by mu to odpoledne telefonovala. Jistě věděl jen to, že tím Marečkovi – aspoň podle jeho verze – vyhrožovala. Ale ten kluk ho štvál. Štvál ho z principu mladých zpovynaných fracků, kterým někdo vyšlapal cestičku a jejichž arogance se dotýká hvězd. Chtěl tomu zmetkovi poskytnout šanci, aby projevil účinnou lítost, přiznal se a on tu jeho povýšenou nadutost a suverenitu mládí nemusel dál snášet. „Řekněte na rovinu, že jste se jí nemohl zbavit, že za vámi neustále dolézala a dokonce se chtěla kvůli vám rozvést. Byla na obtíž, protože románek trval příliš dlouho. Nakonec vás ještě otravovala s odvozem, když ji manžel vykopl z auta. To už si dovolila moc, ne? Zatmělo se vám před očima a zazmatkoval jste. Možná jste ji nechtěl zabít, ale začala vyhrožovat, že se přizná ke krádežím těch šperků a že je

dávala vám, bylo jí všechno jedno, jen když bude mít vás..." Mladík náhle vyskočil ze židle, v obličeji celý rudý. Major zůstal sedět a klidně ho pozoroval.

„Co mi to sakra chcete přišít?“ zařval, „Jaký šperky? Proč? Pracuju pro svého strýce, nemám zapotřebí... a vůbec, proč bych se jí chtěl zbavit? Byla fajn a milovala mě.“

„No právě. Milovala vás až moc a ty šperky... takovej melouch, ne, aby strejda nevěděl. Ale co kdyby se dozvěděl, jak mu kazíte pověst? Mimochodem, fotografie těch šperků jsou teď u každého starožitníka a zlatníka po celé republice, leda byste je prodával pod rukou a se značnou ztrátou..." Pavel Rybka se posadil.

„Mám alibi," řekl už zase klidně, „V pátek sem už dopoledne odjel ke kámošovi na Moravu." Vítězoslavně se rozhlédl. „Řekl jsem jí, že tenhle víkend nebudu k dispozici, věděla to." Kriminalisté se po sobě podívali.

„Kdo vám to může potvrdit?"

„No... asi tak deset lidí." Nadporučíku Doubkovi připadlo, že jsou zase na začátku, ale náhle mu něco prolétlo hlavou. Takový niterný záblesk, který neuměl pojmenovat. Doteď se výslechu aktivně nezúčastnil, ale hodlal to změnit.

„Hovořili jsme dlouho s vaším strýcem," začal a zaznamenal Rybkovu pozornost, „Mluvil o vás moc hezky, jak vám dal příležitost ve své firmě, a vy se snažíte naplnit šanci, kterou vám poskytl, i když vlastně nejste jeho pokrevný příbuzný. Vaši rodiče vás adoptovali, že? No, ale lásky se vám dostalo habaděj jak od nich, tak od pana Přibyla. Vždycky to takhle šťastně s adoptovanými dětmi nedopadne. No a teď považte, až se váš strýc dozví, že prodáváte kradené šperky, které dostáváte jako úplatu od vdané ženy..., úplatek za co, pane Rybka?"

„To vám nakecala stará Karasová?“ Najednou se mladík celý třásl. Major už chtěl promluvit, ale Doubek ho pohledem zastavil. „Chm, nešťastná vdaná ženská. Řeknu vám, chtěl sem jí pořádně zavařit, ale zabít ji...“ Majorovi náhle sepnulo. Když Šnajdr s Tomem navštívili Simonu Hejlovou podruhé, nepřímo jim prozradila, že Helena Marečková měla pravděpodobně dítě, které šlo rovnou k adopci. Bylo jí tenkrát sedmnáct a zmizela z vesnice dobře na půl roku. Paní Karasová byla rozvedená a Helena se s otcem téměř nestýkala. Teď najednou tvrdila, že si ji vzal na čas k sobě. Když se Helena vrátila, byla pobledlá a divná. Pak teprve začala řídit jako pomínutá a zastavil ji až Mareček. Když ho potkala, pochopila, že on je poslední otevřená náruč nad propastí, tak si ho vzala.

„Takže vy jste úplně vědomě souložil s vlastní matkou, abyste se jí pomstil, že se vás zřekla?“ Majora náhle zasáhla únava ze vší špatnosti světa.

„Když ji strejca přived na ten večírek, zmínil se, že se za svobodna jmenovala Karasová. Její nový příjmení neznal, ale mně to stačilo. Vyjel sem po ní. Bylo to snadný, byla díky tomu svýmu volovi lačná všeho, co smrdí pořádným chlapem. Jo..., nenáviděl sem ji a tu babu její mámu ještě víc. Chtěl sem ji využít, nakopnout a dostat do kriminálu za ty šperky. Ne ji zabít. Vraha budete muset hledat jinde.“ Vzdychl. „Mám strejdu rád a vděčím mu za dost. Ty šperky... mám je všechny, vrátím vám je. Chtěl sem se pomstít jí, ne jemu a rodině, která mě místo ní vychovala. Vyžeru si to sám.“

Major nervózně přecházel sem tam a celý tým ho napjatě sledoval. Znali ho, většinou byl klidný úměrně svému věku i zkušenostem. Tenhle případ jim ale zatápí přes míru. Jsou pořád na začátku a kromě objasněné krádeže šperků se nemají čeho chytit.

„Vezmem je oba znovu do presu,“ horlil major, „Jeden z nich to musel bejt. Třeba ten smrad přijel do toho Brna dýl, než tvrdí a ti pitomci kamarádi v tom s nim jedou, protože ho nechtějí podrazit. Nebo už byli vožralý a nepamatujou si to přesně. A Mareček...“

„Majore,“ odvážil se Doubek, „Marečková Rybkovi prokazatelně nevolala, to...“

„Mohli bejt domluvený předem. Třeba už tam na ni čekal, aby přivodil Marečkovi mrtvici, a ten nám to nechce přiznat. Možná si ho nevšiml, jak byl vytočenej. Oba nám něco tají, za to dam krk.“ Zastavil se a výhrůžně si je prohlížel. „Máte snad jinýho vraha? Máte stopy, který vedou jinam? A co ty šperky, co Rybka neodevzdal? Kde jsou?“ Na šéfově stole zazvonil telefon. „Co je sakra?“ štěkl, ale ihned zpozorněl a přikyvoval. „Jo, náušnice z bílýho zlata s rudým kamenem a jenom jedna. To sedí.“ Přešel k oknu s telefonem u ucha. V zasedačce bylo naprosté ticho, jako by se všichni snažili zaslechnout něco z telefonního hovoru. Major občas jednoslabičně přitakal, jednou zopakoval slovo „núž“, celkově mluvil dobře pět minut. Pak hovor konečně uzavřel slovy: „Dobrý, jedu k vám.“ Zhluboka vydechl.

„Máme víc štěstí než kriminalistických dovedností,“ konstatoval pochmurně. Všichni mu rázem viseli na rtech. „V Plzni to vyřešili za nás.“

„V Plzni? To je vocud' přes sto kilometrů,“ ozval se Doubek nesměle, ale pod majorovým pohledem ihned zmlknul.

„Na autobusový zastávce někde u Boleváku našli mrtvolu jakéhosi Antonína Spáčila, 58 let. Jde o uprchlého násilníka recidivistu z blázince v Dobřanech, kde je umístěn s těžkou psychickou poruchou. Našli u něj asi dvě stovky, prázdnou litrovku od rumu, jízdenku z vlaku, jednu náušnici s rudým kamenem, dva náramky a jeden řetízek -

všechno z bílýho zlata a nacpané v náprsní kapse děravýho saka, kromě jiných skvrn taky trochu pocákanýho krví. V druhý náprsní kapse měl kudlu jakbysmet od krve.“

„Kde se proboha vzal v lese u Želákovíc zrovna v době, kdy se tam procházela Helena Marečková?“ nedal si nadporučík pokoj.

„Pravděpodobně nasedl do vlaku a jel prostě někam. Když měl pocit, že už jede dlouho, tak vystoupil a vydal se nazdařbůh. Krom toho, že to byl násilník, byl to taky těžkej schizofrenik. Byl na oddělení s ostrahou, ale ta pravděpodobně spala, když se mu podařilo utéct a dokonce ukrást v kuchyni nůž.“ Major to řekl jako vtip, ale nikdo se vzhledem k následkům útěku nezasmál. „Náhoda a osud se prostě spojily a on se coural lesem zrovna ve chvíli, kdy z auta vztekle vystoupila Helena Marečková. Zřejmě na ni dostal chuť, ale pak si uvědomil, že je vykastrovaný. Psychicky to neunes, ale vzpomněl si, že má nůž, tak se k ní zezadu přikradl a dvakrát bodl. Když se mu skácela do náruče, prostě ji jen přetáhl za to křoví a tam ji pustil. Vzhledem k provozu na tý okresce, ho nikdo neviděl. Zaujala ho ale nápadná kabelka, kterou najednou duchapřítomně otevřel asi přes kapesník, protože na ní nejsou cizí otisky. Hned navrchu byl sáček se šperky. To mu zřejmě stačilo. Vzal si ho, ale nevšiml si, že jedna náušnice vypadla. Kabelku položil vedle Marečkovy a v klidu – nikým nerušen – odešel.“ Jako první přerušil ticho Šnajdr.

„Už vědí, na co umřel?“

„Asi zkolaboval. Prášky si při útěku nevzal a na oslavu si způsobil těžkou opici litrem rumu. Schizofrenici nesmí pít.“ Major si ztěžka sedl. „Tak to bychom měli. Oba chlapi v bezprostřední blízkosti Heleny Marečkovy měli důvod ji zabít. A nakonec to udělá kretén, kterej ji viděl poprvé a naposled v životě.“

